

זרע שמשון
רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמאי ועינים תראה בנים
ובני בנים כשתילי זיתם סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו גזרעכם וכו',
בני חיי ומוזני טבי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשאריות כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הנח"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ח"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתדלים והמסייעים
ברוצאות חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להנה"ק מקודינגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמדו או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם, כל הימים

לב העברי
רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבשו בי תונככי.

חזון יחזקאל
רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הג"ר שלום אייזן זצ"ל בעת
הספרו בשעת הלוייה הכרזו:
נצטויתי מאת רבינו זצ"ל לפרסם,
שהבטיח שילמליץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבות אפרים ארח"ב עמוד
רמ"ח, מלך ביפו פרק מ"ב).

מלליצי יין ושיר

אתוון דאורייתא
רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
החבורים שלו יסיעו בהדפסת
החבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

בן לאשרי
רבי יצחק ב"ר אשר
אנשיל הוברמן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נדר בכל יום על כל אלה שיעיינו
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי יזכה ליר"ש,
והצלחה בכל טוב, בזה ובבא
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

שערי זבול
רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה ומליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

צדקת הצדיק
רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ יושר

שערי זבול
רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה ומליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוך ר' רפאל ב"ר אברהם ריס ז"ע

ונתה נפשינו יבשה אין כל בלתי אל מן עינינו. יש לפרש טענת בני ישראל על המן עפ"י מה שאמרו (שבת קכט.): מי שהקזים צריך לאכול באותו יום בשר ולשתות יין. בשר, כדי שיחזיר לעצמו נפש תמורת הנפש שיצא ממנו. כי הדם הוא הנפש. ויין, כדי להשיב לעצמו את צבע האדום תמורת הדם שבצבע אדום שיצא ממנו. ובזה יש לפרש שטענו בני ישראל שבכל עת שאנו מוצאים עצמינו שנפשנו יבשה מרוב טרחת הדרך או מחמת דבר אחר, שהתקנה הטובה ביותר להשיב את נפשנו היא לאכול בשר ולשתות יין, ועתה וגו' אין כל - אנו אין לנו כל צרכי הסעודה הצריך לנו להשיב את נפשנו, כי אין לנו בשר ואין לנו יין, 'בלתי אל המן עינינו', היינו אף שאפשר שתאמר שהמן מועיל גם במקום הבשר, כי במן ישנו לכל הטעמים שבעולם, ובכללם גם טעם בשר ויין, מ"מ במקום היין בודאי שאינו מועיל, היות ועיקר סיבת שתיית היין הוא היות והיין הוא אדום ומועיל להשיב את הדם האדום שנחסר, והרי המן הוא לבן, ובעינינו אנו רואים רק את צבע המן שהוא לבן, וא"כ אין אנו יכולים להשיב את נפשנו כפי העצה המבוארת מה בגמרא. ולפ"ז יש לבאר מה שפירש"י עה"פ 'בין תופל ובין לבן', שהוכיחם משה על הדברים שתפלו על המן שהוא לבן. הרי שמשה הזכיר לפני ישראל בתוכחותיה מה שהתלוננו וטענו שהמן הוא לבן, ויש להבין מה תוספת חסא היה בכי יותר מעצם מה שהתלוננו. ולפי מה שנתבאר מוכן, שאכן בדוקא הזכיר משה דבר זה, הדנה אמרו (תוכחות קיא): 'טוב מלבין שנים לחברו יותר ממסקוהו חלב', כי מי שנותן לחברו אפילו מעט אולם נותן בסבר פנים יפות, הרי זה חשוב יותר שנותן נתינה מרובה אך לא בסבר פנים יפות. והנה המן היה בצבע לבן לרמז על כך שנתנית הקב"ה לישראל בסבר פנים יפות מתוך שמחה ואהבה, אולם בני ישראל תפלו על המן, שאדרבה התלוננו על כך שהיה זה בצבע לבן וטענו שבכך חסר להם את המעלה של צבע אדום שיכול להשיב את הנפש וכמבואר בגמרא שבת שהוא לעיל. נמצא שהשתמשו בטובה שעשה להם הקב"ה להתלונן עליו, ועל כך הוכיחן משה רבינו.

לע"נ הג"ר משה אריה לייב ב"ר מאיר בנימין שפירא זצ"ל י"א צ"י סיון
ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל וגו' ולקחת אותם אל אוהל מועד והתייצבו שם עמך כו' ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם. במדרש רבה: ואם תאמר הזקנים שהיתה נבואתן משל משה, שמא חסר משה מן נביאותו כלום, לא למה הדבר דומה, לגר שהיה דולק והדליקו ממנו כמה נרות, ואור דליקתו לא חיסר, אף כאן משה משלו לא חסר כלום, שנאמר 'ולא קם נביא עוד בישראל כמשה', ע"כ. ותמוה מנא ליה. ואפשר, דדרשינן (במדב"ר יד: כ) בישראל לא קם אבל באומות העולם קם, ואיזה נביא היה להם כמשה, זה בלעם בן בעור. והאי קרא מסתמא הוא לעולם, דהתורה קדמה לעולם, ואם נימא שחסרה נבואתו של משה ע"י הזקנים, א"כ בלעם הוה נביא טפי וגדול, אף שזה בקדושה וזה היה בקליפה, מ"מ על כרחך שקולים היו זה לעומת זה, אלא על כרחך שלא חסר מנבואת משה כלום.

ותדבר מרים ואהרן במשה על אודות האשה הכונית אשר לקח וגו', ויאמרו הרק אך במשה דיבר ה' וגו', והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה. ההמשך נראה לפי מה שאמרו המפרשים על הא שאמרו חז"ל (חולין פט.) נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני 'ואנכי עפר ואפר', משה ואהרן אמרו 'ונחנו מה', דוד אמר 'ואנכי תולעת ולא איש'. ופירשו, לפי שכל שיקנה אדם מדרגה יתירה, יותר מכיר בפחיתת ערכו לפני השי"ת, לכן אברהם לגודל מדרגתו השיג שפלותו 'עפר ואפר' נגדו יתברך, ודוד שלא היה במדרגת אברהם, אמר 'ואנכי תולעת', כי לא היה במדרגת אברהם, חשב עצמו לתולעת שהוא בעל חי על כל פנים, אבל משה ואהרן היו במדרגה יתירה שהיו בטלים במציאות לגמרי, אמרו 'ונחנו מה'.

וזוהו טעות מרים שחשבה שמדרגת אהרן שהיה לו מידת 'מה' שוה למשה, אז תמצא הקפידה מקום לנוח מדוע אהרן לא פירש מן האשה, ומשה פירש מן האשה, ולזה בא הכתוב לומר שאין מדרגת אהרן ממש כמשה, אף שנשתתף בזו המידה שאמר 'ונחנו מה', מ"מ גדלה מדרגת משה אפילו ממדרגת אהרן,

מוסרי הג"ר אלחנן יוסף הרצמאן זצ"ל

'מבטיח אני להעושים לטובת נשמתו' אלחנן יוסף בן שמואל וצפוריה, להתפלל בעדם שיהיה נפקד בכל מה שצריך במהרה דידן'

משל לארמון מלך הבנוי לתפארת ובהדרת מלכות המרהיב עין כל רואיו, ואימתה ופחד יפיל על כל העוברים לפניו מחמת חיל משמר המלך העומד סביבו במדיו המיוחדים מרהיבי העין, ודגליו שובי הלב, מן הארמון נראית דמות דיוקנו היפה של המלך מעוטרת בעיטורים שונים שובי הלב ומרהיבי העין, אורות הארמון דולקים בכל צבעי הקשת, וכולו אומר כבוד ויקר אימה ויראה, מכאן יוצאים כל החוקים לכל התושבים, וכל הציונים לאנשי הצבא למלחמה ולשלום, חתימתו של המלך לבדה מסדרת כל העניינים בלי מפריע. אולם כל זה בעתות שלום ורגיעה בין המלך ועמו, אולם בפרוץ מרד מצד העם נגד המלך, קורה שהמתקוממים הורסים את ארמון המלך בחמת זעמם, אנשי משפחת המלך נהרגים, ואנשי הצבא בורחים בבזיון ברגעים מועטים, ואין זכר לכל הפאר, אין ארמון אין מלוכה ואין מלך, מקום הארמון נהפך למקום קברו של המלך ולחורבה רפש וטיט עפר ואפר והכל בוער באש בלתי נכבה. לזה דומה האדם, כל אדם דומה למלך צלם אלקים, אולם כל זה כשהדעת והתבונה הם השולטים, הם המנהיגים אותו בכל עניניו ובכל תנועותיו וכל אבר מאבריו לא יזוז מבלעדי פקודותיהם, ולא יוציא הגה מפיו מבלעדיהם, אז יעורר הערצה והוקרה בעיני עצמו ובעיני מכיריו, ואז הוא חשוב כמושל ומלך ממש. לא כן כשהוא כועס ומתעצבן, אז הגפרור הקטן מדליק את כל כלי הנפץ מדותיו הרעות, והם מתחילים להדלק ולהתלהב, וצלם אלקים שבאדם נשרף לאפר, פניו נהפכים למראה פני חיה רעה, אצבעותיו וצפורניו נעשים צפורני חיתו טרף המשברים דוקרים הורסים וקורעים את הכל בלי רחמים.

'שמן רוקח' להרה"ק רבי אלעזר לעוו זי"ע

כתב בצוואתו, זי"ל:

"כל מי שיזכה אותי וישים עין עיונו בחיבורים שלי יתברך מן השמים וכו', ואם ירצה אחד להדפיס ספרים שלי, הנני להחזיק לו כל ימי מלא חפנא טיבותא ויבורך בברכת השמים ממעל, ויחולו עליו כל הברכות הכתובים בתורה."

ותדבר מרים ואהרן במשה ויאמרו הרק אך במשה דבר ה' הלא גם בנו דבר ה'. הנה במס' שבת (דף תז.) נחלקו תנאים אי גם אהרן נצטרע, ולמ"ד אהרן לא נצטרע, קשה דלכאורה וכי משא פנים יש בדבר. ונראה דס"ל דהן אמת דאהרן ומרים דברו כדברים האלה 'הרק אך במשה דיבר', אבל כוונת אהרן לא היה ככוונת מרים, דהנה עיקר הענין אשר דברו במשה הוא על שפירש מן האשה, ואמרה מרים הלא גם בנו דיבר, וזה זחה דעתו עליו. אבל כוונת אהרן היה להיפך, ואמר שאין לדמות נבואת משה לנבואתו, כי ע"י שבה הנבואה למשה באה גם לנו, והרי הוא במדרגה גדולה ממנו, ואמר 'הרק אך במשה דיבר ה'', כלומר וכי כשדיבר ה' במשה רק בו לבדו דיבר, הלא גם בנו דיבר כשדיבר עם משה, דהוא מעורר מקור השפעות הנבואה, ולכן אין לדמות נבואת משה לנבואתו, וא"כ אדרבה אהרן כוון להתנצל את משה על שפירש מן האשה.

גדולה לאברהם, אמר לפני 'ואנכי עפר ואפר', משה ואהרן אמרו 'ונחנו מה', דוד אמר 'ואנכי תולעת ולא איש'. ופירשו, לפי שכל שיקנה אדם מדרגה יתירה, יותר מכיר בפחיתת ערכו לפני השי"ת, לכן אברהם לגודל מדרגתו השיג שפלותו 'עפר ואפר' נגדו יתברך, ודוד שלא היה במדרגת אברהם, אמר 'ואנכי תולעת', כי לא היה במדרגת אברהם, חשב עצמו לתולעת שהוא בעל חי על כל פנים, אבל משה ואהרן היו במדרגה יתירה שהיו בטלים במציאות לגמרי, אמרו 'ונחנו מה'.

וזוהו 'האיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה' אפילו מאהרן, א"כ ממילא אין לדמות שאם הם לא פירשו מדרך ארץ. [דבאמת] שגבה מדרגת משה מהם, לכן נאה לו לפרוש, כאשר דיבר הוא יתברך בהבדל מדרגתו של משה ונביאותו מנביאותם.

לע"נ הג"ר ירחמיאל גרשון אידלשטיין ב"ר צבי יהודה זצ"ל י"א צ"י סיון

הדלקת נרות כשר בזר. הרמב"ם (פ"ט ביאת מקדש ה"ז) כתב וז"ל: הדלקת נרות כשרה בזרים, לפיכך אם הטיב כהן את הנרות והוציאן לחוץ מותר לזר להדליקן. ע"כ. וכתב על דבריו במנ"ח (מ' צ"ח אות ט), וז"ל: וזה כמה שנים הקשיתי על דין זה דאם הוציאן לחוץ מותר זר להדליק, הא במנורה ודאי הדלקה עושה מצוה ולא הנחה, דאי לאו הכי לא היתה דוחה שבת, דאפשר לעשות קודם השבת להדליקה ובשבת יגביה ויניחנה, ומבואר כן להדיא ברש"י (שבת כב: ד"ה אי הדלקה) 'כדאשכחן במנורה', ושם בסוגיא מבואר דאי הדלקה עושה מצוה הדלקה במקומה בעינן, ואי הדליקה מבפנים והוציאה גבי נר חנוכה לא עשה כלום, א"כ כיון דמקום המנורה בהיכל, בודאי צריך להדליק במקומה היינו בהיכל, ושלא במקומה לא עשה כלום, ואיך כתב

הרמב"ם הדלקתן בחוץ כשרה, הא הדלקה במקומה בעינן, עכ"ל. אבל הפמ"ג (ריש סי' תרע"ה במשבצות) כתב, דרש"י כתב 'כדאשכחן במנורה' רק לענין שמדליקין מנר לגר, ואין כוונתו דאשכחן במנורה הדלקה עושה מצוה, (ועי' שערי תשובה שם סק"א).

וכ"כ האבני נזר (או"ח סי' תק"ה אות ב'), דבמקדש הנחה עושה מצוה, וז"ל: לדעת הרמב"ם שאם הטיב הכהן הנרות והוציאן לחוץ והדליקן זר כשירות. ועל כרחך סבירא ליה הנחה עושה מצוה במנורה. דאי הדלקה עושה מצוה, הדלקה במקומו בעינן.

לע"נ הג"ר יעקב ב"ר משה אלקיים זצ"ל י"א צ"י סיון

ויסעו מהר ה' דרך שלושת ימים וארון ברית ה' נוסע לפניהם דרך

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה

שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי ישר וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים פון די פלאצקע גאון - ווארשא, אבני נזר - סוכאטשוב, צדקת הצדיק - לובלין, ילקוט סופר - פאקש, לב העברי - הר הזיתים, ר' יוסף ענגיל - ויען, בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!
 732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

זקוק לה, ומשו"ה צריך לכתחילה ליתן כשיעור. משא"כ במנורה המצוה והחייב הוא שיהיה דולק כל שיעור הזה. דהא בכתה זקוק לה, ומשו"ה סגי אפילו כשנותן לכתחילה פחות מכשיעור, רק שיראה להוסיף כל פעם עד שידליק כל השיעור, עכ"ל. וזה כיסוד הנ"ל, דבמקדש הנחה עושה מצוה. וכ"כ בחידושי הגר"ח הלכות ביאת מקדש, דהמצוה במקדש הוא שיהיו הנרות דולקים, ולא המעשה הדלקה.

^א והנה בשו"ע (או"ח סי' תרע"ה סעיף ב') פסק המחבר, דבנר חנוכה כיון דהדלקה עושה מצוה, צריך שיתן שמן בנר כדי שיעור קודם הדלקה. והקשה במקור חיים (הגהותיו על מגני ארץ, בט"ז סי' תרע"ט ס"א) על זה, מאה דאיתא במנחות (דף פח, א) דבתחילה נתנו פחות מחצי לוג, וראו שלא מספיק והוסיפו והלכו עד שהגיע לחצי לוג. ותי"ץ, ח"ל: נראה דמצות הדלקה דחנוכה אינו דומה למצות הדלקה דמנורה, דבנר חנוכה אין המצוה רק תחילת הדלקה שידליק שיעור כזה, תדע דהא בכתה אין

'דרכי האמונה' להרה"ק רבי יוסף דוד ב"ר אפרים זי"ע אבד"ק זוואלוב (תלמיד בעל יושר דברי אמת)

כתב בהקדמת הספר, ז"ל:

**ועיני לשמיא נטלית וכפי פרישות בתפלה, ועיני בלב נשבר ונדכה
נפשי בשאלתי נועם עליהם תבקשו בזה ובבא**

די יתאמר מילי דשמיא מספרי אשר כתבתי

[המשך משבוע הקודם] יש בני אדם שנגבלו ונצמצמו בכח הרע ח"ו, עד שגבר כוחות הלב על המוח ח"ו, הגם שלובש הטלית והתפילין ועומד להתפלל, בפיו ובשפתיו כבדוני ולבם רחוק, כי הלב נשאר מקושר בקליפות ובחיצוניות דחיצוניות, וכידוע מהחוש, ולזה חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין, כדי שיכוונו את לבם דייקא למקום, ר"ל שידעו וישיגו בלבם לא במוחם לבד, שהוא ב"ה וב"ש מקומו של עולם ואין העולם מקומו, שאין שום דבר מגבילו וכולא קמיה כלא חשיב. כי זה באמת מעבודות קשות שבמקדש, כי כל התפלה הוא בקשת צרכיו, וידוע שהאדם מתפעל בעת בקשת צרכיו בעומקא ליבא, יותר משאר תפלות או שירים ותשבחות, מחמת שמקושר בחסרונם ורוצה במליאותם. ובאמת על זה נאמר (ישעיה מ:ו) 'וכל חסדו כציץ השדה', שהוא ציץ בלא פרי, שאין בו רק טוב האמונה שהכל ביד הבורא ב"ה וב"ש, אבל לא עיקר הפרי, שירצה הכל מופשט מרצונותיו, רק שיתמלא רצונו ב"ה, שעלה ברצונו להטיב בכל מיני הטבות, והחסרונם שיש לו ושמבקש עליהם, הם ח"ו חסרון בחיקו, וכתפילת משה 'מבלי יכולת' וגו'.

וזה באמת 'עבודה', שיזכיר את עצמו וחסרונות שלו שתלויים בהם חיי נפשו ממש, ולא יתפעל מהם באופן זה, רק שיתמלא רצונו יתברך בהם, ולא לצורך עצמו כלל, וזהו אמרם 'ולעבדו בכל לבבכם', איזה עבודה שהוא בלב דייקא, שמשם התקשרות לכל מיני חיצוניות, ושיהיה בו עבודה להבורא ב"ה וב"ש, זו תפלה, שהם י"ב שערי תפלה, שלא ירצה בהם רק ליחד 'שמו', שהוא גימטריא 'רצון', שיומשך ההשפעה משמים לארץ, בכדי שיקיים רצונו להטיב.

והנה כל העבודה תלוי בזו ההכנה שקודם תפלה, כי ע"י כיוונו את לבם למקום, שהוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו, כל מיני הצימצומים שהיו בנפשיהם בטלים בפועל וכו'. וכידוע מדרכי היצה"ר שמראה לאדם כל מיני שפלות בנפשו, בכדי להרחיקו מלבדק בהבורא ב"ה וב"ש, ועיד"ז היה להם כח בעבודת התפילה שלא ירצו לעצמם כלל. וזהו המתפלל צריך שיתן עיניו, ר"ל כח הראיה שלו בשכלו ומוחו, שמבין שכולא קמיה כלא חשיב, ואין בעולם אלא רצונו, להמשיכו למטה, היינו על כל כחותיו שיהיו כולם בעצה לרצונו כביכול, ועל ידי זה ולבו למעלה, שיהיו כל תפילותיו עבור מעלה וצרכי גבוה, הגם שהלב מקושר בהם לא ירצה בהם כלל, רק למלאות רצונו ולקיים רצונו.

והנה עם כל זה נאמר 'וארון ברית ה' נוסע לפניו דרך שלוש ימים לתור להם מנוחה', כי הגם שיש התגברות בנפש בשמן שלוש מדות הרעות מצד השאור שבעיסה, עם כל זה ע"י כח התורה שהוא ארון ברית ה' מתגברים להכניע השלוש בחינות הנ"ל להחזירם להקדושה, והיינו 'נוסע לפניו דרך שלוש ימים לתור להם מנוחה'.

והענין הזה נרמז על התנהגות האדם תמיד כל ימי חייו בעוה"ז, ובפרטות הוא מרמז על עבודת האדם בכל ששת ימי המעשה שיש לו עבודה ומלחמה בכל יום לברר שלוש מדות הנ"ל, ויצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, ו'ארון ברית ה' נוסע לפניו' הוא בחינת קדושת השבת לעזר ולסעד דרך שלוש ימים היינו לברר כל השלוש מדות האלו בקדושה, ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, ועל זה גמר אומר 'לתור להם מנוחה', שע"י בחינת קדושת מנוחת שבת נתקנים כל השלושה פגמים הנ"ל.

וכמו שנאמר (ישעיה יד:ג) 'והיה ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומעבודה קשה אשר עובד בך', ואיתא בזוה"ק (ח"א מח:ו) שמרמז על יום השבת. ויש לומר שהפסוק הזה מרמז על שלוש הפגמים הנ"ל, 'מרגזך' מרמז על קנאה ורוגז דמרה. 'ומהעבודה קשה' על תאוה, כי מי שהוא שטוף בתאוות נפשו הוא כל ימיו בשיעבוד ובעבודת להתאוה, כי אין אדם מת וצחי תאוותו בידו, וכמו שנאמר 'אוהב כסף לא ישבע כסף', וזהו פירוש 'ומהעבודה קשה אשר עובד בך'. 'ומעצבך' מרמז על פגם הכבוד והגיאיות, כי מזה נסתעף העצבות בלב כמו ששמענו כזה מאדמו"ר מאיזביצא זצ"ל

וכו', וע"י מנוחה של שבת נתבררו שלוש המדות מעצבך ומרגזך ומעבודה הקשה היינו מכבוד וקנאה ותאוה כדברינו הנ"ל.

לע"נ הג"ר מיכאל ב"ר דוד בענודר זצ"ל יא"צ ח' סיון

ויאמר אל נא תעזוב אותנו כי על כן ידעת חנותינו במדבר והיית לנו לעינים. שמעתי בשם הרב הגאון מו"ה צבי ווייס זצ"ל אבד"ק דאמבראווי, כי המדבר היה מלא נחשים ועקרבם, והענין היה מסיר אותם והיה משהו הדרך לישראל מהרם וגבעות, וישראל שהיו מכוסים בעננים לא ידעו מזה, רק יתרו שבא מרחוק וראה הנחשים והנסיים אשר עושה הקב"ה לישראל, הוא היה מאיר עיני ישראל והודיע להם חסדי ה' תמיד. וזה הכוונה אתה שבאת וידעת חנותינו במדבר היית לנו לעינים להודיע חסדי ה' עלינו תמיד.

ליכות מב. ה. פ. לעשירות והצלחה בכל מעש"י

כן עשה את המנוחה. פירש"י: מי שעשאה, ומדרש אגדה ע"י הקב"ה נעשית מאליה עכ"ל. וכן מרמז על אור תורה לחכמי ישראל, אשר רואין בעינים כן כמה וכמה ברורי הלכות ואגדות הנצרכין להם, מן השמים באים להם כן, שימה בפיהם.

שלושת ימים לתור להם מנוחה. ופירש"י שמהלך שלוש ימים הלכו ביום אחד. ולהבין מה רמז הפסוק בזה. הענין על פי הידוע שהמדות הקדושות נקראים 'מים', וכל מספר שלושה הנזכר בתורה הקדושה, בא לרמז על בחינת שלושה האבות הקדושים, שהמה ביררו השלוש מדות הראשונים משבע המדות שהמה כללות חיי האדם בקדושה, והיינו להתברר משלושה הפגמים קנאה תאוה וכבוד המוציאין את האדם מן העולם, ואברהם אבינו בירר מדת התאוה להיות האהבה רק בקדושה. ויצחק בירר בחינת הקנאה וכעס להיות רק ביראת ה' כל היום וגבורה דקדושה להיות גבור כובש את יצרו. ויעקב בירר בחינת הכבוד והתנשאות, כאומר 'קטונתי מכל החסידים', ושלוש מדות הללו המה האבות ושורש הכל של כלל התורה והעבודה.

ובגמרא (שבת קטז.) עה"פ 'ויסעו מהר ה' דרך שלוש ימים' שסרו מהר ה', וכמו שאמרו 'כתינוק הבורח מבית הספר'. ורמזו בזה שלאחר מתן תורה נסעו מזה דרך שלוש ימים, היינו שעם כל זה אירע להם איזה שמץ פגם בכל השלוש מדות הנ"ל שנסעו לאחור. והיינו מה שנאמר אחר זה בפרטות מה שאירע לכל

הכלל ישראל, ונגע גם איזה שמץ בהגדולים. **'קנאה'** - כתיב 'ויהי העם כמתאוננים', פירש בזה הרמב"ן בשם הרב אבן עזרא שהוא מלשון און, ולא נאמר איזה עוון. והנראה שהיה להם כעס ותרעומת בלב, ועל זה נאמר 'רע באזני ה'', כי על המעשה בפועל נאמר 'רע בעיני ה'', ועל מחשבות ותרעומת בלב שייך 'רע באזני ה''. וזה נקרא 'רע', כמו שנאמר 'הסר כעס מלבך והעבר רעה מבשרך', ותרעומתם היה מה שהביאם למדבר שמם, ועל זה היה עונשם 'ותבער בם אש ה' מדה כנגד מדה, שהסתעפות הכעס הוא אש וכו', ותאכל בקצה המחנה בקצינים שבמחנה מפני שנגע שמץ הפגם בגדולים כנ"ל.

'תאוה' - 'האספסוף אשר בקרבו התאוה תאוה', היינו שמץ פגם התאוה, ונגע ג"כ בגדולים, כאומרם ז"ל (במדבר רבה ט"ו כ"ד) והאספסוף אלו הסנהדרין.

'כבוד' - דכתיב 'ותדבר מרים ואהרן במשה', והיינו שמץ פגם הכבוד, והיה הפגם בהיות קדושים בישראל באהרן ומרים, כמו ששמענו על זה מרבינו מאיזביצא זצ"ל שהענין הכבוד הוא משא ומתן של גדולי צדיקים בכל הדור.

מכון מליצי יושר

הגדרות אבני נזר - מזהירות לאנדא

על פרישות התורה ומועדים
עם ביאורים הארות והערות

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
ליחור פריטים, וכן לקבלת נלו"ח 'מליצי יושר' בכל שבוע: gilyonmy@gmail.com

הופיע
ויצא לאור

"הגיד אדמו"ר
צוקללה"ה קודם
פטירתו שאם ילמדו
בספרים שלו, יהיה
למנו ולעור גם אחר
פטירתו נזכר כמו
ב"חיים"
(א"רן צבי עה"ת עני רבי"ם)

מליצי יושר
"מליצי יושר"
שיוצא לאור עולם
כדי שבוטע בשבוע

מנחה חדשה להרה"ק רבי ברוך פנחס מסקאליע זי"ע

שכתב בהקדמת הספר בזה"ל:

ואקוה לה, מי שיחזיק ספר זה בביתו ובפרט מי שילמוד בו, כי זכות של תיבת "בראשית ברא" יגן עליו שיהיה לו רפואה לכל אבריו, כי "ברא" לשון רפואה. וזכות אבותי הקדושים יגן עלינו ועל כל ישראל, שירפא לכל גופינו ויסלח לכל עונונו, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו.

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, ר"ת גמט' כ"ב [אותיות א"ב שבהן נכתבה התורה]. מרומז מה שאיתא במדרש (בראשית רבה פרשה א אות א; זוהר פ' תרומה [דף קסא א]), שאמרה התוה"ק "ואהיה אצלו אמון" (משלי ח ל), אני הייתי כלי אומנתו של הקב"ה, בי ברא הקב"ה את העולם.

בראשית ברא אלקים כו'. נ"ל בעז"ה ע"פ מאמרם ז"ל (עי' שאלתות שאילתא כז), גדולה שנאת חנם משלש עבירות, שהרי בית שני חרב רק עבור שנאת חנם. וכמו שפירש אא"י הק' ז"ל בספרו רב ייבי: "איכה ישבה בדד העיר" ר"ת איב"ה, פירוש ע"י איבה שהיה ביניהם ישבה בדד העיר. וז"ש הכתוב: "ואהבת לרעך כמוך אני ה'", פי' ע"י אהבת הרעים ואחדות ישראל יתגבר מדה"ר על מדת הדין, ועי"ז אני ה' [הו"י] בחינת הרחמים, ויומתקו הדינים. וזה **בראשית במ"ק גמ' אחד**, היינו ע"י אחדות שיש בישראל שנקראו ראשית (עי' ויקרא רבה פרשה לו אות ד), "ברא אלקים" - ברא לשון רפואה, כמו שאיתא בתלמוד (משנה בשבת קלז א) "עד שיבריא" פי' עד שיתרפא, וזהו ברא אלקים יומתקו הדינים.

פנים יפות לבעל הפלא"ה

בעל הפלא"ה בהקדמה לספרו כתב, וז"ל:

כל המעיין ועוסק בספרי, יתברך מקל עילאה, בברכת ה' הרחבה והמלאה, וינצל מכל עמל ותלאה'

קח את הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אותם. נראה הענין שהיו צריכין הלויים טהרה וכפרה יותר משאר ישראל, משום שאחז"ל (ב"ק ג.) 'וסביבי נשערה מאוד', דהקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה, ואמרו עוד (ברכות סד.) שהצדיקים אין להם מנוחה, שנאמר 'לכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון'. וכבר כתבנו בכמה מקומות כשהצדיק מתעלה מעולם אל עולם, ימצא בו כמה דקדוקים שלא היו נחשבים לעון בזה העולם, וכשעולה למעלה בעולם העליון מדקדקים ודנין עליהם, והיינו דכתיב (דבשעה שהם 'לכו מחיל אל חיל', א[ז] 'ראה אל אלהים' שהוא מדת הדין. ופירשנו בזה מה שאמר דוד המלך 'על מי מנוחות ינהלני', דהיינו שינהל ויעלה אותו ממנוחה למנוחה עליונה, ואמר על זה 'נפשי ישוב', דהוא לשון 'שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם', דהיינו כשיעלה למנוחה עליונה ימצאו בו דברים שובבים שיעמוד בדין עליהם, ושאל על זה 'ינחני במעגלי צדק' שידון אותו לכף זכות. ומטעם זה המנהג להתענות ביום שמת בו אביו או אמו, מפני שהנשמה מתעלת בכל שנה מעולם לעולם, וכל עליה ימצא עליו דין ודקדוקי המצות, ומעלין אותו ע"י התענית והתפלות. לכך אמר השי"ת למשה 'קח את הלויים מתוך בני ישראל', מפני שמשה היה עליונו יותר מכל ישראל, ועליו נאמר 'מי יעלה בהר ה', ואמר לו השי"ת 'קח את הלויים מתוך בני ישראל' שיקרב אותם, ומתוך כך צריכין טהרה וכפרה על דקדוקי מצוה יותר כנ"ל.

ממה שבעל הבית נותן לו נדבה הגונה.

נסים לאבותינו במקום הזה, ובגמ' מנא הני מילי, דכתיב 'ויאמר יתרו ברוך ה' אשר הציל אתכם'. ובשטמ"ק שם הקשה: ואע"ג דיתרו לא ראה מקום הנס, מ"מ כל שרואה הרבים הנצולים, כרואה מקום הנס דמי עכ"ל. אבל להנ"ל י"ל, דכיון דיצאו ממצרים על פי ה', וכן מן הים סוף נסעו על פי ה', וכל מסעיהם אז על פי ה' היו,

מצוה נדירה שהמקיים אותה נוטל שכר כנגד כולם

כתב בשו"ע הרב (ת"ת פ"ב ס"א): 'מצות עשה של תלמוד תורה על כל אדם לעצמו ללמוד כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה'.

וכ"כ בסעיף י' וז"ל: ללמוד פעם אחת כסדר [תנ"ך] וכל התלמוד בבלי וירושלמי ומכילתא וסיפרא וסיפרי ותוספתות וכל המדרשים מתנאים ואמוראים כמו מדרש רבה ותנחומא ופסיקתות וכיוצא בהן ומדרשי רשב"י (-זוהר) כדי שיוכל לגמור כל התורה שבעל פה כולה פעם אחת בחייו, עכ"ל.

זה מצוה שרק יחידי סגולה מקיימים אותה, וקל מאד לקיימה אם מקציבים לזה זמן מועט בכל יום, ובזה זוכים לקיים מצוה נדירה של מצות ת"ת ששקול כנגד כל המצות, ואין לשער גודל השכר שזוכים עבור זה בפירות בעוה"ז והקרן לעוה"ב

נתפרסם לזכות י.ב.ח.ה. לנחת דקדושה מכל יו"ח

ישראל קודם מתן תורה, וא"כ איך היה משה עושה פסח ראשון, הרי נטמא בהוצאת ארונו של יוסף מהגילוס. ונראה לענ"ד דכיון שהוצאת ארונו של יוסף בנס היה (דב"ר יא:ז), ולא היה בגדר טבע, לכן לא שייך ביה טומאה, [כי משה לא נשא בעצמו ארונו של יוסף].

כן יהיה תמיד הענין יכסנו ומראה אש לילה. וברש"י: יהיה על המשכן כמו הווה, וכן לשון כל הפרשה, ע"כ. וקשה דא"כ למה לא כתב 'הווה'. ויש לפרש על דרך רמז לדרך והנהגה טובה, דאמרו רז"ל (סנהדרין ד.) 'לעולם הוי קביל וקיים', [היה אפל, והיינו הרחק מן הרבנות, כדרך העומד בחושך, ואז קיים ותחיה, כי הרבנות מקברת את בעליה]. דהפסוק כאן מלמד דרך לעובד ה', 'כן יהיה תמיד', כל תורתו ותפלתו ומצוותיו 'הענין יכסנו', יעשה בצניעות שלא יודע ולא יגלה לשום אדם, ועי"ז יזכה 'ומראה אש' - התלהבות, 'לילה' - כשיעמוד לתיקון חצות וילמוד אח"כ בפינת ביתו רחוק מעין הרואה, יתנו לו משמים התלהבות קדושה.

עוד יש לפרש 'ומראה אש', אם יבוא לפעמים להתלהבות, יעלימו שלא יתראה לאחרים, 'לילה', כסוה כלילה כמו שדרשו (מוע"ק יז.) ולא תפרסמו. 'לילה' גימטריה 'כהן', איש החסד, והכוונה שאם תשיג התלהבות בתורה ותפילה, לא תחשוב שזהו באמת פרי עבודתך שזכית לזה, אלא תחשוב שהוא מחסדי השי"ת, וכמו שפירשו הפסוק 'יחשבה לו צדקה', שהמראה אלקית וההבטחה ששמע אברהם מהקב"ה, לא חשב שבזכותו היתה, אלא שהקב"ה נתן לו הכל בצדקה, והאם ישיג העני גיאות

לע"נ הג"ר יעקב מאיר ב"ר בצלאל אלטר זצ"ל יא"צ י"ג סיון

ידיעה על חצי שיעור.

הדין הוא, דהעובר עבירה אחת בשוגג כמה פעמים בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת, אבל אם שגג בה ואח"כ נודע לו, וחזר ושגג באותה עבירה עצמו, חייב על כל אחת ואחת. ונחלקו רבן גמליאל וחכמים (כריתות טז:), בכתב אות אחת בשבת בשוגג ונודע לו, ואח"כ כתב אות נוספת

לכפר על הלויים. צ"ב איזהו כפרה היו צריכין הלויים. ונראה לי, כי במעשה העגל היה להם למחות מיד, טרם נתעוררו ע"י משה, ומיד היו צריכין לקנא לה' לבא לעזרה לאהרן שלא יבא לידי כך, אם כי שכרם אתם על אשר שמעו לקול משה מ' לה' אלי', בכל זאת על העבר שלא עשו היה נצרך כפרה.

ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם, וידבר ה' אל משה. שאלני בני ה' אליהו יצחק מנחם ה"ו, מאי שנא גבי בנות צלפחד דכתיב 'ויקרב משה את משפטן לפני ה', וכאן סתם וכתב 'וידבר ה' אל משה'. והשבתי, דהבא לטהר מסייעין לו, בהיות פה כל מבוקשם היה לשם שמים בלבד, על כן הוא כעין 'מה תצדק אלי', ומונה וביה בא ידיעה של מעלה. משא"כ בבנות צלפחד אשר משפטן נוגע להם, היה צריך קריבה והשתדלות עד אשר יקרב משה את משפטן לפני ה', ואז בא מענה.

לע"נ הג"ר נפתלי הירץ ב"ר שמואל וואלף רובין **על פי ה' יחנו.** אמרו בשבת (לא:): אמר ליה רבה לעולא, מכדי הרי כל מלאכות שבת ילפינן להו ממשכן, והתם סותר על מנת לבנות שלא במקומו הוא, [שהרי היו מפרקים את המשכן בשעת המסע על מנת להקימו במקום אחר]. אמר ליה עולא, שאני התם, כיון דכתיב 'על פי ה' יחנו', כסותר על מנת לבנות במקומו דמי. [כי 'מקומו' של המשכן הוא המקום שקובע לו ה', ולא מקום עמידתו]. וכתב הגר"י ענגיל (גליוני הש"ס שם), וז"ל: בזה יש ליישב קושיית השטמ"ק (ברכות נד.), דתנן הרואה מקום שנעשה בו נסים לישאל, אומר 'ברוך שעשה

לע"נ הרבנית אסתר אדריעי בת הרה"ק ר' ישראל אבוהצירא יא"צ ז' סיון **וידבר משה אל בני ישראל לעשות הפסח.** הכלי חמדה הקשה שנושאי ארונו של יוסף היו, וכבר היה להם דין

'אמרות טהורות להג"ר בנימין ב"ר לוי חזקיהו זצ"ל מג'רבה'

כתב בהקדמת ספרו, וז"ל:

"והני מברך בברכה המשולשת בני חיי ומזוני לכל הלומד בספרי זה אפילו פעם אחת בשבוע, ברך ה' חילו להיות מוצלח בנכסיו בזכות הרבנים הנזכרים פה, יאריך ימים ושנים ביראת ה', וכל ימיו יהיה דשן ורענן וינצל מכל צרה וצוקה, אמן כן יהי רצון".

והאיש משה עניו מאד מכל האדם. שמעתי מאחד שהקשה דכיון דלא כתיב במשה רק 'עניו מאד', דהיינו פעם אחד 'מאד', א"כ למה צוה ר' לויטס (אבות ד-ד) 'מאד מאד הוי שפל רוח', והיינו תרי 'מאד', האם יוכל האדם להיות עניו יותר ממשה רבינו. ולענ"ד כוונת הכתוב הוא שהאיש משה עניו מאד מכל האדם, ר"ל שהיתה לו מאד אחד יתירה על ענוות כל האדם שהיא תרי מאד, דענוותנותו של משה היה בתלתא 'מאד'.

בשוגג, דרבן גמליאל סובר דאין ידיעה לחצי שיעור ודינו ככותב שתי אותיות בהעלם אחד וחייב חטאת, וחכמים סוברים דיש ידיעה

לחצי שיעור ואין הכתיבות מצטרפות לחייבו חטאת.

ובביאור סברת רבן גמליאל כתבו התוס' (שבת קה. ד"ה רבן גמליאל), וז"ל: משום דכתיב 'או הודע אליו חטאתו', ידיעת חטאת הוא דשמה ידיעה, אבל ידיעה דלאו חטאת לאו שמה ידיעה, עכ"ל. וכוננתם, שרק ידיעה המחייבת חטאת חשובה ידיעה לחלק, לא חשובה ידיעה לחלק.

ובחזון יחזקאל (כריתות פ"ב ה"ב) ביאר סברת חכמים, וז"ל: נראה דטעמייהו דרבנן שסבירי להו יש ידיעה לחצי שיעור, משום שעיקר חיוב קרבן וכפרתו על שגגתו אשר שגג, היינו אם ע"י זה ששגג ונעלם ממנו דבר עשה מעשה איסור שיש בו כרת, אז הוא חייב קרבן על השגגה אשר נעלם ממנו. והכא לא ע"י שגגתו והעלמתו הראשונה, ולא ע"י שגגתו והעלמתו השניה אשר הן עיקר החיוב נעשה שום איסור שיש בו כדי לחייבו חטאת, [דהרי ליכא חיוב חטאת על אות אחת לבד, הלכך פטור מחטאת], עכ"ל.

ולפ"י יוצא איפוא דבאמת גם רבנן סוברים דידיעה לחצי שיעור אינו חשובה ידיעה, אבל כיון דסו"ס לא נגרם החטא ע"י שגגתו, לכן אינו חייב חטאת. ולכן אפילו אם הידיעה באמצע אינו ידיעה באמת,

והיינו שלא נודע לו חטאו, מ"מ לא נגרם החטא ע"י שגגתו, פטור מקרבן. וצירור כזה הוא שאכל חצי זית חלב ונעלם ממנו דזה חלב, ונודע לו דזה חלב, אבל לא ידע שאכל החלב, ושוב נעלם ממנו שזה חלב, דאע"ג דאין כאן ידיעת החטא, דהרי לא נודע לו שאכל החלב, אבל כיון דהחטא לא נגרם ע"י שגגתו, דהרי נודע לו בינתיים שזה חלב, לכן פטור מחטאת.

וז"ל החזון יחזקאל: ולפי האי טעמא מסתברא אם אכל כחצי זית חלב שנעלם ממנו דזה חלב, ונודע לו דזה חלב, אבל לא עלה על דעתו שאכל כבר כחצי זית

מחלב זה, ונעלם ממנו שוב דזה חלב, ואכל כחצי זית, דאין מצטרפין, דבאופן כזה ששגגתו היתה שנעלם ממנו דזה

חלב, הרי אכילתו השניה לא היתה על ידי שגגתו הראשונה, שהרי נודע לו בינתיים דזה חלב, נמצא דלא ע"י שגגתו והעלמתו הראשונה, ולא ע"י העלמתו השניה אשר הן עיקר החיוב, נעשה שם מעשה איסור שיש בו כדי לחייבו חטאת.

לע"נ הג"ר אברהם משה ב"ר שמואל שואל המבורגר זצ"ל יא"צ ט"ו אייר

נשמת ישראל חלק אלקי ממעל. ידוע שהנשמות של אומה הישראלית הוא חלק אלוה ממעל, אשר על זה רמז הפסוק 'כי חלק ה' עמו', עומק הדבר חלק ממש, כחלק שנחלק מאיזה דבר הוא דומה ושוה בעינו לאותו דבר שנחלק ממנו, ואין הבדל והפרש בינו ובין אותו דבר, דאותו דבר הוא הכל, רק הכלל הוא בעצמותם הם דומים ושויים. כמו כן אין הבדל והפרש בין הנשמה ובינו יתעלה יתברך שמו, רק שהוא יתעלה ויתברך הוא הכל, הוא האור הכולל האור הגדול הבלתי סוף הבלתי תכלית, והנשמה היא חלק אור וניצוץ שנחלק מאור הגדול ב"ה. וזהו שאמר שלמה המלך 'נר

אלקים נשמת אדם', הכוונה, הנשמה של אדם היא נר וניצוץ מאור אלקים. ומה שאמר 'נר אלקים', ולא אמר 'אור אלקים', הוא כדי לרמז שהנשמה בשלושה מדרגותיה שהם 'נפש רוח נשמה', וזהו נרמז בתיבת 'נר' נוטריקון 'נפש רוח', ור"ל הנפש הרוח והנשמה [נשמת האדם] שהם ג' מדרגות בנשמה, הם כולם ניצוצות קדושת מאור 'אלקים', והיינו 'נר אלקים נשמת האדם'. ובזה מובן מה שמבואר בספרים שמי שיש לו נשמה ממעל שהוא מדריגה גבוהה מאד, לפני כשיש לו איזה הרהור עבירה, כבר בורחת ממנו, וגם ביארנו שהשכינה

סגולה פאר ערליכע קינדער
סגולת אריה"ק כהדרכת הרה"צ מאראד זצ"ל

אריינברענגען יראת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכן דורות ישרים:

- א ת"ח וירש וואס טוהט עס שוין. • מלאות איר וויסען ווען די שטיין אסאך יאהרן צו העלפן אירן. • ווערט געבאקען. שהוא עת רצון וועט עס טוהן פאר אייער ישועה פרויזאט, בנאמנות, קאפידיעשעל.
- יעדע נאמען איז א באזונדערע שטיין. • באזונדערע עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט.
- יעדע נאמען איז א באזונדערע שטיין. • נאכדעם וואס ער רופט אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעבענקייט. • מיט כוונה.
- במחנות, אויף האט עס די ריכטיגע כח.
- מיט ריכטיגע וועג און אויף ווערט באראקען ווי די ריכטיגע וועג און אויף ווערט מען עס נישט.
- משרייבט די נאנצע נוסח אויפן שטיין. • סיי פאר מען באקט די תלות און סיי נאכדעם אויף ווי אלע שטיות. • די שטיין בלייבט אין דעם אויפגען פאר 2 וואכען.
- זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין. • ביי די ריכטיגע צייטען.

דאס איז דעם סגולדיגע אופן פון מכן דורות ישרים וועגט מען ווי עס ווערט מוקים די ווערט פון אריה"ק אויף האר: יצא חלב (אמרינו וין הארץ זו ארדיתקייט), יחננו לבו לשמים (למהב) (לשמים די נאנצע נשמה), ונחא כלאים (וועט ווען וואונדער). • מוקט עס נעבען פון מעשה.

פאר פרטים רופט-טקסט מכן דורות ישרים
917-635-3883 dorosyesharim@gmail.com

הופיע
כרך נוסף בסדרת
חידושי רבינו חיים הלוי
על ה"מב"ם
עם מורשת הגר"ח
כרך שני

כולל ספואות ציורים, קיטוב, כיתובות, סקירות ופילוסאפיה
סדרה טיפוסית ומודרנית
...
סדרה זו כוללת:
• הלכות חסין ופצה • נדרים • שמיטה • יובל • ביאת מקדש • תבואה ומוסרי
...
סדר שלישי - נמצא בשלבי קריאה
...
כמו כן הישוע
בדפיסוס נשית סדר הראשון
שנתקבל בחיבת יתייה בעולם התורה
כולל הלכות:
• תפילין • שבת • ימים וזמנים •
מאכלות אסורות • הרמות • קרבן
ספח • מעילה

הישיב כלל חניית הספרים המובחרות
בא"י, ספריות - אלוים ביטול • מד"ל עם הספר • לערוך
מכון מורשת הגר"ח • moreshetshagrat@gmail.com

הבטחת בעל החזון יחזקאל ז"ע
'אמליץ טוב למי שילמוד בספרים שלי, וכן אמליץ טוב לכל מי שיפרסם את תורתו'

מתכוננים אנו להוציא לאור עולם ספר **'הגדרות חזון יחזקאל על התורה'** ליקוט מגלינות 'מליצי יושר' מי שרוצה להנציח שמו בהספר, או לזכות להבטחת בעל החזון יחזקאל ז"ע

יתקשר למערכת
732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

הופיע
ערוך לנר - ברכת הבית
על נוסכת כריתות
סדרה ספוארת בתכלית הירידה והופי

אמרי ליהשי הספר בחיית הספרים המובחרות
התפתח בארץ ישראל. הוציא חובל חובל לערוך
ד"ר יחיים • yfarber@gmail.com

ב ובקובץ שיעורים (ח"ב שבועות אות ה') ביאר סברת חכמים באופן אחד, דהנה העושה שתי מלאכות בשתי העלמות, כגון כתב שתי אותיות ונודע לו שחטא, ואח"כ כתב עוד שתי אותיות בשוגג, חייב שתי חטאות, כדאי (בכריתות דף ד. ודף יב): דהעלמות מחלקות לחטאות. והטעם הוא, דהידיעה מחלקת

את המעשים לשני שגגות נפרדים, וכלשון רש"י (שבת עב. ד"ה ופליגי) "הויין ליה שתי שגגות". ולכן סוברים חכמים דכיון שע"י הידיעה חשיב כל מעשה שגגה נפרדת, לכן אין המעשים מצטרפין לחיוב חטאת, עכ"ד. וכ"כ בחידושי רבנו מאיר שמחה (שבועות יח):

תולדות רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע

רבי צדוק בנדודיו ברחבי תבל ביקר ופגש את גדולי הרבנים: הגאון רבי שלמה קלוגר, הגאון רבי צבי הירש חיות, הגאון רבי יוסף שאול נתנזון בעל השואל ומשיב. הגאון רבי שלמה קלוגר השאיר רושם עז על רבי צדוק, הוא מצאו מכתוב תשובות בעת ובעונה אחת לארבעה סופרים תשובות שונות. גם את גדולי עולם החסידות ביקר: האדמו"ר רבי שלום רוקח מבלז, בעל הדברי חיים מצאנז, רבי מאיר מפרמישלאן, בעל חידושי הר"ם, ועוד. הרבה אגדות נתרקמו מסביב למפגשים אלה, אולם אחד המפגשים הללו חולל מפנה אדיר בחייו של רבי צדוק האברך הליטאי, הפגישה עם האדמו"ר הזקן מאיזביצא רבי מרדכי יוסף ליינר זצוק"ל בעל מי השילוח. רבי מרדכי יוסף ליינר היה מבחירי תלמידיו של רבי שמחה בונם מפרשיסחא, במקורו היה ממשפחת מתנגדים אדירת היחס מצאצאי הגאון השר ר' שאול וואהל, בשנת תקע"ט הגיע רבי מרדכי יוסף יחד עם חברו ורעו רבי מנחם מנדל מקוצק גם הוא ממשפחת מתנגדים אל פרשיסחא ושניהם הפכו לבחירי תלמידיו.

האדמו"ר מאיזביצא פתח עולם חדש בפני האברך הצעיר את עולם החסידות, רבי צדוק הלך שבי אחר אישיותו הרב גונית המקסימה ומשנתו המיוחדת בחסידות, רבי צדוק הציץ ונפגע באותה פגישה חד פעמית, והניצוץ האיזביצאי שנדלק בה הפך עד מהרה ללהט אש, רבי צדוק נתדבק בכל נימי נפשו ברבו, דבקות ואהבה עזה התרקמו בין הרב לתלמיד, וכגודל דבקות התלמיד לרבו, כן היתה אהבת הרב נתונה לתלמידו בחירי נפשו.

המפגש עם עולם החסידות חולל תמורה בכל דרכי התנהגותו, הכל הפך למופנם ומוצנע רחוק ונסתר מעין רואים, גם אופן לימודו שהיה בלהט וברעמי התלהבות, השתנה והוגנב לתוך חדרי חדרים, רבי צדוק הוסיף דקדוקי טהרה ויראה בהתנהגותו, לא אכל אלא מסעודת מצוה, ומשום כך נהג לסיים בכל יום מסכת ולעשות סיום של מצוה בטרם גשתו לסעודת לבו - הסעודה האחת שאכל בכל יום. בשבת היה מסיים מסכתות שבת ועירובין, היה מסיים את הש"ס מדי חודש בחדשו.

שורה על אותו צדיק שזוכה שהנשמה שורה עליו, וברגע שבורחת הנשמה ממנו בשביל איזה רהור קל, גם השכינה הולכת ממנו וכו'. ולעיתים לבוא לאחר תחיית המתים שיקומו מזוקקים זיקוק אחר זיקוק, אותו אדם יקום בלי זוהמה כלל וכלי שייכות לעוה"ז כמו שזה עכשיו, אלא טהור קודש קדשים ממש, ואז נהיה במדרגה גבוה מאד כמו עצם האלוקות המתפשט אל התחתונים, ולכך מלאכי השרת טעו באדם הראשון לפי מדריגותיו, וכמו שביארנו שהיה במדריגה גבוהה מאוד כמו עצם האלהות המתפשט אל התחתונים, ולכך רצו לומר שירה לפניו, אבל האדם נשאר אדם ויכול ח"ו לאבד הכל משום איזה עבירה, שאין צדיק בארץ שיעשה טוב ולא יחטא, וכמו שהיה אצל אדם הראשון שנפל ממדריגתו ממש וכמו שביארנו שאפילו בהרהור קל יכולים להפסיד, אבל לעתיד לבוא אחרי התחייה שיקומו המתים בזיקוק אחר זיקוק בטהרה נוראה ואז ישארו כולם במדריגתם הגבוה במהרה בימינו.

תולדות בעל החזון יחזקאל זי"ע

מעמדו וסמכותו כמנהיג, נכרו היטב בקשריו עם השלטון בארץ ישראל, פעם נודע לו שוועדת שרים התכנסה לדון בענין בני הישיבות הק', מרן זצ"ל הופיע בפניהם והקריא להם מירושלמי (תענית פ"ד ה"ה) במעשה דבר כוזיבא ור' אליעזר המודעי, דאיתא שם שכל עוד היה ר' אלעזר המודעי עומד בתפילה, לא נפלה ביתר, ומשבעט בו בר כוזיבא והרגו, נפלה העיר מיד.

סיים מרן זצ"ל להסביר את המאמר כפשוטו, והרים עיניו אל השרים ואמר בתוקף: בני הישיבות הקדושות הם אליעזר המודעי של דורנו, אם ח"ו תבעטו בהם, מה ישאר מכס? והנושא ירד מעל סדר היום.

דרכו היה שכל מי שנכנס לביתו, נתבקש לומר ד"ת, ומרן זצ"ל היה מקשה ומתרחץ מוסיף או סותר, לא פעם במצבים שכוחו לא עמד לו ליטול עט בידו ולכתוב, ביקש ממקורביו שיקראו לת"ח אחד שישמע מפיו את החידוש ויעלהו על הכתב כדי שלא ישכח. בשעות של חולשה או מיחושי לב, היה ממתין לרגע בו תשתפר הרגשתו, ומיד היה נוטל ספר ולומד, היה אומר שהבעיה היא עד לרגע שמתחילים ללמוד, אבל לאחר רגע זה, הלימוד נעשה כבר קל. כאשר נסע להבראה והיה קשה עליו הלימוד, שמע מישהו לומד בחדר סמוך, ביקשו מרן זצ"ל שילמד בקול רם שישמע ויוכל גם הוא לחשוב בד"ת.

באחד במכתבים ששיגר מבית הבראה בטבריה, מבטא מרן זצ"ל את רחשי לבו על מצבים אלו: 'אני לומד כאן כקורא בספר, ולא כמעייין, וביטולה של תורה קשה עלי יותר מעמלה של תורה, אבל יש שביטולה זה קיומה'.

משמעותה של התורה קנני נפש הכרחי שבלעדיו לא יכול, נתגלתה בימי האחרונים ממש, כאשר בקושי היתה נשמה באפו, ולדברי הרופאים כבר יצאו מכלל פעולה כמעט כל אברי החיות, אבל מוחו היה ברור וצלול, ומתוך כאביו ובמצבים של נים ולא נים היה ממלמל דברי תורה בכל מיני ענינים בש"ס בשארית כוחותיו הכלים, אותו שעות מדכדכות ונשגבות כאחת, נחרתו עמוקות בתודעתם של כל הסובבים אותו רחוקים כקרובים.

הרה"ק רבי משה מחנה אפרים ב"ר יחיאל מיכל זי"ע

מקובל מבעל אהבת ישראל מויזניץ זי"ע

שללמוד ספרו 'דגל מחנה אפרים', מסוגל לבנים טובים

על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו. ראוי לשים לב על שנאמר בפרשה זו ג' פעמים **על פי ה'**, ובראשונה נאמר 'על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו', ושתי פעמים נאמר 'על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו', בודאי לא לחנם נשתנה הלשון, וגם הוכפל ג' פעמים דבר אחד. ויש לומר לפי ענ"ד בזה על פי ששמעתי אומרים בשם הרב המנוח מו"ה יהודא ליב פיסטינר זללה"ה עה"פ 'הוא ינהגנו על מות', היינו כעלם הזה, דרך משל כשאביו לימד אותו לילך, בתחילה מוליך אותו מעט בידו, ואח"כ מניחו ומרחיק את עצמו מעט ממנו, וכוונתו כדי שילך התינוק בעצמו, ומחמת זה הוא מרגיל התינוק בתנועות ההילוך, וכן עושה כמה פעמים, ובכל פעם הוא מרחיק את עצמו יותר כדי להרגילו שילך בעצמו בלי שום סיוע והרחקה. והנמשל הוא לאבינו מלכנו, מתחילה נותן הקב"ה לאדם תענוג בעבודתו ומוליך בעצמו את לבו אליו, ואח"כ מרחיק את עצמו ממנו כדי שילך הוא בעצמו מעט ע"י השתדלותו והתפעלותו, וזהו 'הוא ינהגנו על מות', היינו כעלם ותינוק הזה, ע"כ.

וזהו בתחילת עבודה בימי בחרותו, ואח"כ כשנתגדל בעבודת השי"ת, הוא ג"כ בבחינת זה, והוא בחינת קטנות וגדלות שני, וכשהוא בקטנות ומבין זאת שהוא בבחינת ההסתרה רח"ל, ומגעגע על זה, ומשתדל והולך ממדריגה למדריגה ומקרב עצמו בהליכה אל אביו שבשמים, אז בודאי גם המדריגות קטנות שלו יש לו עילוי גדול עיד"ז, כי ממנו בא אל בחינת הגדלות, ונעשה ממש כסא ומרכבה למדריגה העליונה וכו'.

וזהו מה ששמעתי בשם המנוח מו"ה שאול זללה"ה ממעזיבוז רמז בגמרא (ב"מ נט.) 'אוקירו לנשייכו כדי דתתעתרו', 'נשייכו' הוא לשון שכחה כמו 'נשני אלקים', והיינו כשנופל לפעמים לבחינת קטנות ושוכח בה', אל תבוזו אותי לומר כי עזב ה' אותי חלילה ונשכחתי ח"ו, רק אדרבה היא כי היכא 'דתתעתרו', היינו לבוא אח"כ מזה למדריגה גדולה, וזהו 'אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה', וזהו שנאמר (זכריה ד:): 'מי בז ליום קטנותו, והבן.

וזהו שרימזה התורה הק' כלל כל בחינת עבודת האדם מנעוריו עד עולם, והוא שכתוב שלש פעמים 'על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו', היינו כי היא תחילת עבודת האדם מה שהקב"ה בעצמו מוליכו, וזהו 'על פי ה' יסעו', ואח"כ מניחו וזהו 'על פי ה' יחנו', שמה שהוא נופל ממדריגתו, הוא על פי ה' שהניחו ומרחיק את עצמו ממנו מעט בכדי שיורגל בעבודה לילך הוא בעצמו להתקרב אל אביו שבשמים. וזהו הכלל שנותן בענין עבודת הבורא ב"ה, ואח"כ מפרש שתי פעמים 'על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו', והוא לרמוז על קטנות ראשון וגדלות ראשון, וקטנות שני וגדלות שני.